

Sørg ikke, søde Pige! slaa Sorgen af dit Sind,
 Thi du skal Trosten finde, naar jeg kun bliver din.
 Du er som Rosen rød; for dig saa vil jeg doe,
 Mit unge Liv jeg vove vil for dig paa salten Soe.

Du behøver ei at tænke, jeg bliver dig utroe.
 Nei for skal Havet tørres, og Jorden den forgaae,
 Min Mund ei tale meer, mit Die lukkes til,
 Mit Hjerte det skal briste, for jeg dig svige vil.

Dykkes du jeg er for simpel? det maa jeg spørge dig,
 D siig mig aabenbarlig, vil du ei have mig?
 Lad Folk kun siige saa: jeg aldrig dig skal faae;
 D Gud! lad det ei hende sig, som falske Tunger spaae.

Saa Mangan bliver tvungen af Forældrene til
 At tage den til Egte, som de ei have vil.
 De daglig høre maa: tag du mens du kan faae;
 Thi siden kommer Fattigdom, det kan du lide paa.

Dog Mange ere glade, fordi de ei er' riig;
 Naar de vil begge stræbe, kan de forserge sig
 Med Klæder og med Brød, saa har det ingen Rod,
 Saa kan de leve lykkelig til Gud dem lægger død.

Nu maa jeg Afsted tage fra dig, min søde Døs!
 Den Haand, som jeg dig rækker, snart kaster Skibet løs.
 Adjo! adjo! adjo! Forglem, min Ven! ei mig;
 Thi Mandfolk er' forfængelig, kan let forføre dig.

Den første: *Fire* *N: 208.*
Smukke Piger.

Den Første:
 En Pige for Eder jeg nu fremføre vil.

Den Anden:
 Hei! Hurra! Kammerater, kom
 drikker nu med mig.

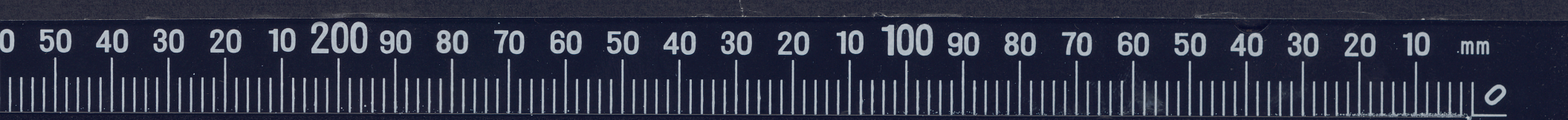
Den Tredie:
 Smukke Pige med det sorte Haar.

Den Fjerde:
 Sørg ikke, søde Pige ic.

Trondhjem. Trykt af E. A. Høeg. u. a.
 V box 4:107

Men hvis du vil nævne det og romme dette Land,
 Seg skal det paa dig heere, troe mig dertil for Land,
 Der har forført min Datter, du er jo hendes Ven;
 O Hæsel! o Hæsel! o er du da den,
 Men han tænkte mindst at det galdt om hans Liv,
 Han talte den Somand i Centrum til sig,
 Hendes Fader han ilde til sig til paa Stand;
 Nogle Dage derefter det Stib kom til Land,
 Saa er han et Hjerte, jeg veed det er mig huld,
 Endstjondt den Somand er ei meget Sels og Guld,
 Det aldrig saa giver jeg min Villie dertil;
 Du kan mig give bort til saavange som du vil,
 Søs mig har en begjæret dig, han har mit Saa alt faa,
 For vil jeg haanem dræbe, dig vil jeg give bort,
 Saa skal du ham aldrig til din Regtmands faa;
 Nei om han den eneste Somanden var,
 Det lenner Gud i Himlen, lad mig den Blæde naa,
 Skilad mig ham at eie, tillad mig ham at faa,
 Det aldrig bedre have du din Datter give fan;
 At jo min flære Fader tillad mig ham at faa,
 Kanst aldrig paa den Somand, om han var nok faa var,
 Han talde til hende som hun en Stige var:
 Da kom hendes Fader med Dreveret udi Staan,
 Smens Maria stod og tænkte paa Stand,
 At min Fader han skal i mit Sammer indgaa,
 Min Gud og min Herre, nu nu sigter jeg for,
 Smilder hun unu Dreveret i Kanterne til;
 Et Xrinde i Gaaren Maria hun gif,
 Men Dreveret det glæmte hun, det var hendes Dord,
 Saa til for al Corrig hun og af Samvaret,
 Saa gif hun i sit Sammer med Blæde og Gylf;
 Det lette hendes Hjerte, det lette hendes Dord,

Mel. Der boede en Kjøbmand paa Hamburger Bro.
En Vise for Eder jeg nu fremføre vil,
 Som vist er passeret, det kan I tro mig til:
 I Straßburg der boede en Adelsmand saa riig,
 Paa Gods og paa Penge var Ingen ham liig.
 Han havde sig en Datter hun var ærlig, hun var skøn,
 Hun elsked' over Alle en Somand udi Len;
 Men det var skjult for dennem, hvad de mindst tænkte paa,
 At det saa uheldigt i Verden skulde gaa.
 En Reise til Ostindien den Somand skulde gaa,
 Hun sergede saa saare alt for sin søde Ven;
 Hun ønsked' ham til Lykke, ja tusind' Gang' Farvel,
 Hun sergede saa saare alt for sin søde Sjæl.
 Nogen Tid derefter der Tiden den løb hen,
 Saa kom der en Veiler til Straßburg igjen;
 Han beilede og bad hendes Fader derom,
 At han vilde give ham sin Datter saa from.
 Det var slet ingen Ting for ham at faa Faderens Ja,
 Thi baade var han skøn og formuende han var;
 Maria hun græd og hun vægrede sig,
 Min Gud og min Herre nu hjælpe du mig.
 Smens Maria nu i det sorgeligste gif,
 Omsider et Brev fra sin Kjæreste hun fik,
 En liden Dreng det bragte, men han dog ikke gif
 Ubelønnet fra hende, en Daler han fik.
 O elskelig' Maria, som udi Brevet stod,
 Du holder op at serge du adelige Blod;
 Nu ligger vi for Anker paa vestre Bergens Havn,
 Om nogle Dage ønsker jeg at hvile i din Favn.

Blot et Minut,
 Kom og hvil dig i min flæine Arm
 I bedste Stut,
 Smukke Pige med den rindende Barm,
 Paperla (4 Gange) pap, det troer jeg knap.
 Sægeren.
 Vil jeg Utaf faa,
 Hvis Maria det faa,
 Lad mig gaae min Hæ,
 Nei Sr. Sæger, nei!
 Pige n.
 Jeg elsker dig.
 For haor floremende mit Hjerte faaer:
 See lidt paa mig;
 Smukke Pige med det forte Haar,
 Sægeren.
 Du har en trofast Ven i den nordre Somand!
 Saavange som du besiger med gamle Morges Strand,
 Paa Landjorden for ham intet Hvide er.
 Hvor Somand sig glæder, naar Særet han ser.
 Naar Døden tillæter vor bligende Stund,
 Dig pister vi alle til den sidste Stund,
 Som manngen gav Svaret og manngen en Svaa.
 Saa staal da og du hertig, du blaafig' Saa!
 Nei trofast istun en eller den nordre Somand.
 Ein Pige vore troles, han aldrig er istand,
 Som veed du behæfter den valse Sognt;
 Sær stolt af din Sier, du pindige Stut,
 Naar Coen vi juble det elskede Svavn.
 Paa Landet vi sinde kun Stund i hendes Svavn,
 Hun er i hans Hjerte paa Land og paa Sø;
 Et heller nogen glæmme sin dyrebare Mø,

Pigen.
 Die med saadan Snak,
 Nei jeg siger Tak!
 Ungkarls Favnetaag
 Er ei mit Behag.
 Sægeren.
 Paperla (4 Gange) pap, det troer jeg knap.
 Smukke Pige med det smækkre Liv,
 Giv mig et Kys,
 Kys er blot uskyldigt Tidsfordriv —
 Naa! strig ei kys!
 Pigen.
 Nei jeg bedre veed
 om den Ting Beskeed:
 og at blive kyst
 aldrig var min Lyst!
 Sægeren.
 Paperla (4 Gange) pap, det troer jeg knap.
 Pige med den skjære Lilliehud,
 Skjæmt ikke nu!
 ræk mig Haand og bliv min hulde Brud —
 Hvad svarer du?
 Pigen.
 Naar De lover mig
 fast ubrodelig,
 at til sidste Stund
 mig De elsker kun. —
 Sægeren.
 Paperla (4 Gange) pap, det troer jeg knap.

